

πλασμα, ἔξ οὐ παρήχθη δὲ Ἑλληνικὸς βίος καὶ πολιτισμὸς τῶν κυρίως ἴστορικῶν χρόνων.

Μέχρι πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν τοσοῦτο πενιχρὰί ἦσαν αἱ περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ὀρίου Πελασγικοῦ κόσμου εἰδῆσεις καὶ γνώσεις, ἐν τῇ ὅλῃ ἐπιστήμῃ τῆς ἴστορίας, ὥστε δὲ Ἑλληνικὸς κόσμος τῶν κυρίως ἴστορικῶν χρόνων ὡς καὶ δὲ προγενέστερος ἐφανετοῖ οἵνει αὐτοφυῆς, ἀσχετος πρὸς οἰονδήποτε πρὸ αὐτοῦ κόσμου, καὶ ἡ πραγματικὴ Ἑλληνικὴ ἴστορία ἐλάμβανε κατὰ μικρὸν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου (1184 π. Χ.) καὶ ταύτην μυθικήν, ἡττον μυθικὴ καθισταμένη ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν (1104 π. Χ.), ἀλλιθῶς δὲ πραγματικὴ ἴστορία ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν ἀναγραφῶν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων (776 π. Χ.). Σήμερον ἡ ἴστορία αὕτη ἡ πολιτικὴ ἡ πραγματικὴ δὲν ηὗξήθη σημαντικῶς ὡς πρὸς τὸ πλάτος τῶν ἴστορικῶν γεγονότων, ἀλλ᾽ ηὗξήθη σημαντικώτατα καὶ κατὰ χιλιετηρίδας ὡς πρὸς τὸ βάθος τοῦ ἴστορικοῦ βίου, ὡς πρὸς τὴν ἴστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου, τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης καὶ πάντων τῶν μετὰ ταύτης συνδεομένων, τῶν ἐκ ταύτης προερχομένων καὶ διὰ ταύτης φωτιζομένων στοιχείων καὶ κεφαλαίων τοῦ ὅλου ἴστορικοῦ βίου. Διὰ τῶν μεγάλων πανταχοῦ ἐντὸς τῶν ὅρίων τοῦ διαγραφέντος Πελασγικοῦ κόσμου ἐν τῇ τελευταίᾳ πεντηκονταετίᾳ γενομένων ἀρχαιολογικῶν ἔρευνῶν καὶ ἀνακαλύψεων καὶ τῶν μετὰ τούτων συνδεομένων ἴστορικῶν ἔρευνῶν καὶ ἀνακαλύψεων ἐδημιουργήθη ἐν τῇ ἐπιστήμῃ δλόκληρος ἴστορικὸς κόσμος νέος, οὐχὶ μὲν διὸ ἐπιγραφῶν καὶ ἀναγραφῶν ἴστορικῶν ἐν συνεχείᾳ παριστανόμενος, ἀλλὰ κατὰ τὰ οὖσιαδεστατὰ ἴστορικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα καὶ μέρη λαμπρῶς εἰκονιζόμενος. Τὴν ἔλλειψιν ἡ σπάνιν ἐπιγραφῶν ἡ ἄλλων φιλολογικῶν μνημείων, τὴν ἔλλειψιν καὶ σπάνιν γλώσσης διὰ γραμμάτων λαλούσης ἀνεπλήρωσε κατὰ μέρας μέρος ἡ τέχνη διὰ τῆς ἰδίας γλώσσης καὶ τὴν ἔλλειπουσαν ἡ σπανίζουσαν συγκριτικὴν ἐπὶ γραπτῶν μνημείων στηριζομένην εἰδησιν ἀνεπλήρωσεν ἡ πρὸς τὰς ἐκ τῶν ἐπιγράφικῶν μνημείων Ἀσιατικῶν καὶ Αἰγαίου πατριακῶν σύγχρισις τῶν ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς τέχνης στηριζομένων εἰκασιῶν. Οὕτως ἡ ἴστορία ἡ Ἑλληνικὴ εὑδύνθη κατὰ χιλιάδα καὶ πλέον ἐτῶν, οὕσα πάντοτε ἴστορία Ἑλληνική, ἀλλ᾽ ὑπὸ ἀλλα δύναματα τὸ αὐτὸ κατὰ βάθος παριστῶσα πνεῦμα καὶ τῶν αὐτῶν λαῶν εἰκονίζουσα τὸν πολιτισμόν. Καὶ κατὰ τοῦτο δὲ προπλασματικὸς οὕτως εἰπεῖν Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἀποτελεῖ οὖσιῶδες στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, κατὰ μεγάλας χρονικὰς περιόδους αὐξήσας τὸν βίον καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ πολιτισμοῦ τούτου.

Δ'

Ο ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΣ (1) ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ἡ ἴστορία τοῦ πολιτισμοῦ, δπως παρὰ πᾶσι τοῖς δπωσοῦν ἴστορικοῖς λαοῖς, οὕτω καὶ ἐν τοῖς Ἀρίοις καὶ δὴ ἐν τοῖς Πελασγοῖς διαιρεῖται, ὡς γνωστόν, φυσιοΐστορικῶς καὶ δὴ ἀνθρωπολογικῶς (ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ δηλοντί βίῳ καὶ ἐν τῇ πρὸς τὸν φυσικὸν κόσμον ἀναφορᾷ) εἰς τρεῖς περιόδους, ὡν ἡ πρώτη καλεῖται λιθική, ἡ δευτέρα

ὑπὸ Περσ. τύπου ἐν ταῖς Περσικαῖς σφρηνοειδέσιν ἐπιγραφαῖς τῶν Ἀχαιμενιδῶν, καὶ Harmenigap ἐν ταῖς τῆς Σουσιανῆς, δόπθεν ἐποίησαν οἱ Ἑλληνες τὸν τύπον Ἀρμένιος, δην καὶ οἱ Ἰδιοὶ Χαῖκ παρελαθον, ἀλλ' οὐχ ὡς δνομα ἔθνικόν. Τὸ δὲ τὸν τύπον δνομα αὐτῶν ἔμεινεν ἔκτοτε Χαῖκ (x).

(1) Τὸ Πελασγικὸς εἶναι ἐνταῦθα δπως ἐν δῃ ταύτῃ τῇ πραγματείᾳ δρος συμβατικός, οὕτως εἰπεῖν, σημαίνων τὸ προελληνικός, ἀλλὰ μετὰ δμογενείας πρὸς τὸ Ἑλληνικόν. Διὰ τοῦτο δὲν ἐμφιλοχωροῦμεν εἰς τὰ μετὰ τοῦ δνόματος τούτου συνδεόμενα ζητήματα, ιδίως τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου περὶ τῶν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον Θράκομακεδόνων ἐκ τῆς γλώσσης τῶν λαῶν τούτων ἔξαχθείσαν εἰκασίαν (ἥν ήσπάσαντο δλίγιστοι τῶν νεωτέρων) διτι οι «Πε-

